

DIALOG DIREKT #57

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Caux-96 har behandlats ganska länge nu och det har varit något som skall ske i framtiden. Nu är det dock inte längre nästa sommar utan det är denna sommar! Tiden börjar blir knapp. Evenemanget är snart inpå oss. **Elisabeth Hamrin** var med i Caux på planeringsmöte i januari och hon säger att hon först då insåg vilken stor sak det kommer att bli, det största som hänt sedan öppnandet -46. Det har varit den gemensamma övertygelsen hos många att det är riktigt att satsa rejält på jubileet, framför allt därför att det finns en stor övertygelse om att **MRA** kommer att ha en viktig roll i framtiden.

Jag delar denna övertygelse helt och fullt även om jag de sista månaderna varit lite krasslig pga stress och för mycket arbete. Jag har blivit beordrad av min terapeut, som såg lite bekymrad ut, att radikalt lägga om livsstil med större prioritet till motion och vila. Därför måste jag vara extra klar på vilka nya arbetsuppgifter jag tar på mig.

Hur som helst, den närmsta framtiden känns mycket spännande. Jag ser fram emot sommaren. Våra ansträngningar är nog viktiga men sökandet efter Guds plan är ännu viktigare. Det finns människor som är förberedda och det behövs en känslighet i hela vårt lag för att ta till vara det Gud vill ge oss. Vem som helst kan få den inspiration som leder en annan människa till ett avgörande steg. Låt oss vara lyhörda för vem skulle inbjudas till att komma till Caux i sommar.

Brevskörden har varit riklig. Jätteroligt! Silas skriver först...

Käre Antero!

Det är mycket löftesrikt att i senaste DD få se, hur **Curt Olausson** engagerar sig och skriver om "Förnyelseprogrammet" för Caux-96. "Det är det gamla vanliga". Han fick "ledning" och lydde. Han delgav ärligt vad han och många andra känner. Gud har använt honom som sitt redskap. Snart borde det stå klart för fler, att Moralisk upprustning inte är

något annat än vad **Bill Jaeger** skriver, att **Frank** sade: "Moral and spiritual re-armament is the program of the Oxford Group". Bill tillägger: "and it was a unifying concept". (Bill & Clara Jaeger, Never To Loose My Vision, London 1995, s.52). Jfr detta med **Ken Twitchell** i "Regeneration in the Ruhr" (Princeton University Press, 1981) s.6, där det står: "In later years it (The Oxford Group) became still more widely known by the name of its program: Moral Re-Armament".

Moralisk upprustning är bara ett annat ord för Jesu Gudsrikesprogram - ett glatt budskap, "ett mysterium att glädjas åt", så som **Jan Franzon** skriver, att en "insiktsfull människa" uttryckt det. Det är budskapet om "ett sätt att leva för alla överallt", för både "makthavare" (som **Gud** vill nå - inte något som jag eller vi skall anstränga oss för att söka nå) och andra, för både yngre och äldre, så som när Jesus och senare hans lärjunge **Frank Buchman** levde. Vi är menade att tillsammans inom alla strukturer både politiska, ideella och kyrkliga, ja, t.o.m inom Oxfordgruppstrukturen (den brittiska stiftelsen har detta namn) sprida det program, genom vilket Gud förvandlar människor och bygger sitt Rike. Det är Gud ensam som handlar, arbetar och bygger Riket och av nåd får de av oss, som helhjärtat överlåter oss vara med om vi lyssnar och lyder på grundval av "absoluterna". I detta sammanhang skapas både en gemenskap mella "fria" människor och stor glädje, en annan slags glädje än den som präglar "arbetsglädjen". Dess avigsida är trötthet.

Bifogar kopia av brev från en teologisk lärare, som vi bad recensera **Paul Gundersens** bok. Han har föreläst om **Jesus** vid ett stort ryskt universitet och är också hemma i USA, dit han snart åter reser. Hans namn kan inte nämnas, eftersom han är en modern Nikodemus. Men det han "upptäckt" och som är av särskilt intresse för dem som läser DD har jag markerat och det kan säkert återges i DD.

Silas Rydgård

Månadens böneämnen

- Låt oss be verkligen aktivt för att vi som svensk gemenskap och som individer skall bli ledda till vilken uppgift vi skall ta på oss i Caux i sommar, och vem som skall inbjudas.
- Den bräckliga freden i det forna Jugoslavien är en källa till hopp. Låt oss be för att det skall utvecklas i rätt riktning. Låt oss be för Carl Bildts svåra uppgift att samordna fredsarbetet.

Vänner!

Tack för samtal och läsning av boken **Tusen Vingar**. Den gav mig en inblick i det jag inte visste. MRA såsom en rörelse inuti människors liv snarare än en rörelse som samlar människor. Den lilla kunskap jag hade var MRA såsom extremernas tillflyktsort då den vanliga kristendomen inte dög med sin avsaknad av sätta och brist på ledning.

Paul Gundersens livsöde är smittande och fascinerande. Han stämmer in på min tes att ofta sker förnyelser genom människor med valmöjligheter. Det är sådana som fötts rika som väljer askes.

”Det handlar om en andlighet med tuggmotstånd”

Det är sådana som har allt som väljer att leva med litet. ...

Störst behållning har jag fått genom att brottas med **absoluterna**. Jag ser likheter och jämförelser i hela den andlighet där jag själv försöker att bo. Jag tänker på ökenfäderna, Ignatius, Stinnessen och andra mindre gelikar. Det handlar om en andlighet med tuggmotstånd. Det handlar om ett trons tilltal som inte nöjer sig med mig som jag är utan som också söker mig där jag ännu inte är. Det handlar om ett absolut krav på min existens som får mig att gro och växa. Jag uppskattar att denna tro förenar det subjektiva och objektiva och samtidigt och i detta nedtonar det dogmatiskt fastlåsta. Jag läser Gundersen så, att det subjektiva är människans enda väg till växt. Det objektiva är den andra verklighetens verklighet och krav på mig. Det dogmatiska är våra alltför fyrkantiga och bristfälliga föreställningar och formuleringar om och för denna verklighet. Dessa må ge vika eller falla i bakgrunden för verkligheten i sig som vi utsätter oss för genom stillhet, vaksamhet och tilltro att denna verklighet meddelar sig med oss. Är tillgänglig.

Allt detta stämmer med klassisk kristen andlighet...

Helst skulle man ju önska att **denna boks allvarliga sak med Gud** var en del av varje kristen människans liv, vare sig vi var missionsförbundare, svenskkyrkliga, pingstvänner eller katoliker. Detta är **trons inland** för varje människa som genom att lära känna sig själv lär känna Gud. Det finns egentligen ingen väg till den andra verkligheten, Gud, än genom att ställa de absoluta kraven och ögonen på sig själv. Människans enda länk till Gud är genom det han har skapat, sig själv. Det är där som absoluterna blir människans frälsningsväg. Det finns i detta anslag också **kristendomens allmänmänskighet**. **Genom denna presentation av tron blir tron allmänlig och allmänmänsklig**. Det mest centrala i tron blir därigenom mötesplatsen med vem som helst. Det finns ingen människa för vilken detta inte är livets egentliga utmaning. ... Så förstådd är tron inte instängd utan en sådan tro sträcker sig alltid ut och presenterar sig ständigt för andra och finner sin plats i samtiden.

(Teologisk lärare genom Silas)

Nästa brev är från Ruth Söderlund på Alnäs.

Man blir glad när något uttrycker något som är just så man själv tänker. **Jan Franzon** skriver i årets första Dialog under rubriken ”MRA och jag (vi)”: ”... just när jag tycker att jag fått grepp om MRA slinker det ur händerna och jag står där undrande.” Och i slutet av sitt inlägg: ”.. att blir **bärare** av en hemlighet, som kanske inte kan utgrundas, men påverka människor och samhälle. Det vill jag bli. Det vill jag MRA skall vara. Det är relevant för vår tid.”

Så långt Jan. Och jag kan stryka under varje ord.

För övrigt tror jag att vi (MRA) bara står i början av något. En grund är lagd. 50 (eller 60-70) år är ingen lång tid att lägga en grund. Jag tror att vi är i en gryning.

Ruth Söderlund

Sture Rengfelt skriver att eftersom inte alla läsare av DD godtog "Tillrättaläggandet" i nr 55 ser han sig "nödsakad att förtydliga mig med bifogade bidrag."

Minst av allt ville jag bli indragen i en teologisk diskussion, när jag till Antero framförde mina betänkligheter mot en formulering i hans referat från englandsbesöket i nr 54 av DD. Det var i svensk översättning ett citat av vad en engelsk präst skulle ha sagt: "Gud finns i dig och i den andra människan". Helt ryckt ur sitt sammanhang kunde detta inte få stå oemotsagt, tyckte jag. Jag tror inte att vår uppgift som läsare av de här breven i första hand är att få igång diskussion utan snarare att dela med oss av våra erfarenheter. Men har man sagt A får man säga B.

Således: Är det utan vidare sant detta att Gud är i mig och i den andra människan? Enligt Bibeln som är vårt främsta vittnesbörd om Gud och hans förhållande till oss människor är det en sträng åtskillnad mellan Gud och hans skapelse. Människan är en del av skapelsen men är skapad till Guds avbild och är kallad att bli lik Gud. Om Jesus Kristus heter det i Kyrkans trosbekännelse att han är "född och icke skapad, av samma väsen som Fadern".

Men Gud i oss hur är det med det? T o m aposteln Petrus fick vid ett tillfälle, innan han hade fått den Helige Ande på Pingstdagen, av Jesus det omdömet att det var Satan som talade genom honom, därför att hans tankar inte var Guds utan människors (Matt. 16:23).

Det är således inte utan vidare givet vad som finns i oss människor. Som kristna får vi emellertid ta till oss ett löftesord som Jesus gav sina lärjungar (Joh. 14:23): "Om någon älskar mig, bevarar han mitt ord och min fader skall älska honom och vi skall koma till honom och stanna hos honom". Likaså sa Jesus till lärjungarna (Joh. 15:4): "Bliv kvar i mig, så blir jag kvar i er".

Om Gud finns i mig och den andra människan beror således på hur vi lever. När jag lyssnar till den inre rösten och är villig att lyda den tar jag emot Guds Ande i mitt hjärta, ty "när människan lyssnar talar Gud och när människan lyder handlar Gud".

Frank Buchman var en profet för vår tid. Den världsväckelse han åstadkom är så enkel och effektiv att den drar till sig alla sorters människor,

oavsett trosbekännelse. Den innebär en förnyelse av det budskap och den gemenskap som i Apostlagärningarna helt enkelt kallas för "den vägen".

Sture Rengfelt

Jag håller med Sture om att en teologisk diskussion inte är det väsentligaste i DD. Från min egen synvinkel kan jag bara säga det att den engelske prästens uttalande hade en stor betydelse för mig just då. Det blev till ett viktigt steg i den process som pågick i mig just då. Jag kunde säga ja och gå vidare. Gud kändes nära. Sedan har jag inte speciellt hakat upp mig på om Gud kan finnas i sin skapelse eller inte. Snarare känner jag det så att Gud är så stor att jag kan vänta mig det oväntade.

MRA's namn

I januarinumret av MRA World Bulletin fastnade jag för följande inlägg.

Jag tror att MRA inte enbart har kommit till för 1900-talet utan kanske ännu mer för 2000-talet; och att vi nu måste forma det för sin uppgift i nästa århundrade. Det innebär olika saker. Namnet är en viktig sådan. Många av oss anser att namnet Moralisk upprustning är opassande.

För två år sedan gav rapporten från Cypernkonsultationen ett antal starka skäl till namnbyte och fortsatte: "Detta sökande skall fortgå genom bred diskussion och eftertanke, och vi väntar oss att det kommer att klarna när den rätta frasen har dykt upp.

Sedan dess har mycket arbete lagts ner på detta men ännu har ingen kommit på någon fras som utstrålat entusiasm. Kanske behövs det en större beslutsamhet i sökandet. Jag vill därför erbjuda mig att vara samordnare för en diskussion i detta ämne. Var och en kan sända mig sina ideer. Jag sammanställer och sänder ut det med jämna mellanrum till den som vill vara med. ...

Vår förhoppning är naturligtvis att finna ett namn som uttrycker nästa stora uppgift för MRA, så som moralisk upprustning var ett försök att göra detta 1938. Jag tror att vi kan finna det, men det kommer att kräva hårt och ihärdigt arbete med diskussioner och samråd.

John Bond.

Ann-Margret Eneborg ansvarar för att DD kommer ut till Dig kära läsare, efter att jag har brottats med innehållet först. Hon skriver att hon fick följande rader från "en av våra diakonissor". På ett enkelt sätt stimulerar det oss att fundera på hur vi behandlar den människa som står oss närmast, eller kanske någon som vi bara råkar träffa under dagens aktiviteter.

Om jag verkligen brydde mig om dig...
 skulle jag se dig i ögonen när du talar till mig
 skulle jag tänka på vad du säger, snarare än vad jag ska säga när du slutat
 skulle jag höra dina känslor tillsammans med dina ord.

Om jag verkligen brydde mig om dig...
 skulle jag lyssna utan att försvara mig
 skulle jag höra utan att bestämma om du har rätt eller fel
 skulle jag fråga dig varför och inte bara hur och när och var

Om jag verkligen brydde mig om dig...
 skulle jag släppa in dig bakom mitt yttre
 skulle jag berätta för dig vad jag hoppas, drömmer, fruktar, lider av
 skulle jag berätta när jag gjorde bort mig och när det gick bra.

Om jag verkligen brydde mig om dig...
 skulle jag skratta med dig men inte åt dig
 skulle jag tala med dig men inte till dig
 och jag skulle veta när det är tid att vara tyst.

Om jag verkligen brydde mig om dig...
 skulle jag inte klättra över dina murar
 skulle jag vänta utanför tills du släppte in mig genom porten
 skulle jag inte låsa upp dina hemligheter
 skulle jag vänta tills du gav mig nyckeln

Om jag verkligen brydde mig om dig...
 skulle jag älska dig iallafall
 men jag skulle be om det bästa du kan ge
 och försiktigt dra fram det ur dig.

Om jag verkligen brydde mig om dig...
 skulle jag lägga handboken åt sidan
 och lämna mina lösningar hemma
 föreställningarna skulle upphöra
 vi skulle vara oss själva.

Ruth Senter (Nytt liv 3/80)

Vi avslutar med temat utmaning, förändring och erfarenhet.

Anteco

